

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78).

Μεγάλη Συναπτή (Ειρηνικά).

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Κύριε, ἐλέησον.

Ἵπέρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης, καί τῆς σωτηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν, καί τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τοῦ ἁγίου οἴκου τούτου, καί τῶν μετὰ πίστεως, εὐλαβείας, καί φόβου Θεοῦ εἰσιόντων ἐν αὐτῷ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τῶν εὐσεβῶν καί ὀρθοδόξων χριστιανῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν, (τοῦ δεῖνος), τοῦ τιμίου πρεσβυτερίου, τῆς ἐν Χριστῷ διακονίας, παντός τοῦ Κλήρου καί τοῦ Λαοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τοῦ εὐσεβοῦς ἡμῶν ἔθνους, πάσης Ἀρχῆς καί Ἐξουσίας ἐν αὐτῷ, τοῦ κατὰ ξηρὰν θάλασσαν καί ἀέρα φιλοχρίστου ἡμῶν στρατοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἵπέρ τῆς πόλεως ταύτης, πάσης πόλεως καί χώρας καί τῶν πίστει οἰκούντων ἐν αὐταῖς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΕΣΠΕΡΙΝΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 74-78).

Μεγάλη Συναπτή (Ειρηνικά).

Μέ εἰρήνη (στήν καρδιά), ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο. Κύριε, ἐλέησέ μας.

Γιά τήν εἰρήνην πού ἔρχεται ἀπό ἐπάνω, ἀπό τόν Θεό, καί γιά τή σωτηρία τῶν ψυχῶν μας, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τήν εἰρήνην ὀλοκλήρου τοῦ κόσμου, γιά τή σταθερότητα τῶν ἁγίων Ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ, καί γιά τήν ἔνωση ὅλων τῶν ἀνθρώπων, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τόν ἅγιο αὐτό ναό, καί γιά ἐκείνους πού μέ πίστη, μέ εὐλάβεια καί μέ φόβο Θεοῦ εἰσέρχονται σ' αὐτόν, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τούς εὐσεβεῖς καί ὀρθοδόξους χριστιανούς, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τόν ἀρχιεπίσκοπό μας (.....), γιά τή σεβαστή τάξη τῶν ἱερέων, γιά τούς διακόνους (τούς ὑπηρέτες) τοῦ Χριστοῦ, γιά ὅλους τούς κληρικούς καί τούς λαϊκούς, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τό εὐσεβές ἔθνος μας, γιά κάθε ἀρχή καί ἐξουσία σ' αὐτό, καί γιά τόν φιλόχριστο στρατό μας στήν ξηρά, στή θάλασσα καί στόν ἀέρα, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Γιά τήν πόλη (τήν κώμη) αὐτή, γιά κάθε πόλη καί χωριό, καί γιά ὅσους κατοικοῦν σ' αὐτές μέ πίστη, ἄς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

<p>Ἵπὲρ εὐκρασίας ἀέρων, εὐφορίας τῶν καρπῶν τῆς γῆς καὶ καιρῶν εἰρηνικῶν, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τοῦ περιεστῶτος λαοῦ, τοῦ ἀπεκδεχομένου τὴν χάριν τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας αὐτῶν ἐνώπιον Κυρίου, καὶ τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς τελείωσιν εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλούσια τὰ ἐλέη αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τῶν χρηζόντων τῆς πάρ' αὐτοῦ βοηθείας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἵπὲρ τοῦ ῥυσθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης θλίψεως, ὀργῆς, κινδύνου καὶ ἀνάγκης, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.</p> <p>Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς, ὁ Θεός, τῆ σῆ χάριτι.</p> <p>Της Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῶ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.</p> <p>Ὅτι πρέπει σοι, πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ</p>		<p>Γιὰ εὐεργετικούς ἀνέμους, γιὰ εὐφορία τῶν καρπῶν τῆς γῆς, καὶ γιὰ καιρούς εἰρηνικούς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ τὸν λαό πού εἶναι παρῶν, καὶ περιμένει νὰ δεχθεῖ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γι' αὐτούς πού λυγίζουν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τίς καρδιές τους καὶ τὰ γόνατα, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ ἐνισχυθοῦμε ἐμεῖς καὶ νὰ γίνουμε εὐάρεστοι στό Θεό, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ ἀποσταλοῦν πλούσια τὰ ἐλέη τοῦ Θεοῦ σ' ἐμᾶς, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ γίνει δεκτὴ ἡ γονυκλισία μας, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ ὅσους ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ τὴ βοήθειά του, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦμε ἐμεῖς ἀπὸ κάθε θλίψη, ὀργή, κίνδυνο καὶ ἀνάγκη, ἃς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.</p> <p>Βοήθησε, σῶσε, ἐλέησε καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τὴ δική σου χάρι.</p> <p>Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη, ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας, τὴ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὅλους τοὺς ἁγίους, ἃς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, ὁ καθένας μας τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στόν Χριστό, τὸν Θεό μας.</p> <p>(Ζητοῦμε ὅλα αὐτὰ ἀπὸ σένα), γιατί σ' ἐσένα πρέπει</p>
--	--	--

προσκύνησις, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38).
 Τροπάρια.
 Στιχηρά τῶν αἰώνων τῆς Πεντηκοστῆς.
 (Σελ. 391-393).
 Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 40).
 Προκείμενον!
 Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, σὺ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.
 Στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.
 Στίχ. β'. Καὶ εἶπα. Νῦν ἠρξάμην, αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὑψίστου.
 Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῶν θαυμασίων σου.
 Εὐχή.
 Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.
 Ἄχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκαταληπτε, ἀνεξιχνίαστε, ἀναλλοίωτε, ἀνυπέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ ποιήσας τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐτοῖς, ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶσι τὰς αἰτήσεις παρέχων. Σοῦ δεόμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Δέσποτα φιλόνητο, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου,

κάθε δόξα, τιμὴ καὶ προσκύνηση, στόν Πατέρα καὶ στόν Υἱό καὶ στό Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Κύριε ἐκέκραξα... (Σελ. 37-38).
 Τροπάρια.
 Στιχηρά τῶν αἰώνων τῆς Πεντηκοστῆς.
 (Σελ. 391-393).
 Εἴσοδος. Φῶς ἰλαρόν. (Σελ. 40).
 Προκείμενο.
 Ποιὸς Θεὸς εἶναι τόσο μέγας, ὅπως ὁ δικός μας Θεός; Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεός πού κάνεις θαυμάσια μόνος.
 Στίχ. α'. Ἐκανες γνωστή στοὺς λαοὺς τὴ δύναμή σου.
 Στίχ. β'. Εἶπα· Αὐτὴ ἡ μεταβολὴ εἶναι ἔργο τῆς δυνάμεως τοῦ ὑψίστου.
 Στίχ. γ'. Θυμήθηκα τὰ ἔργα τοῦ Κυρίου καὶ εὐφράνθηκα, γιατί θυμᾶμαι ἐξ ἀρχῆς τὰ θαυμάσιά του.
 Εὐχή.
 Πάλι καὶ πάλι λυγίζοντας τὰ γόνατα, ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο.
 Ἀγνέ, ἀμόλυντε, ἀναρχε, ἀόρατε, ἀκατανόητε, ἀνεξήγητε, ἀμετάβλητε, ἀνυπέρβλητε, ἀμέτρητε, ἀνεξίκακε Κύριε· Ἐσύ πού μόνος ἔχεις ἀθανασία, πού κατοικεῖς τὸ ἀπλησίαστο φῶς· Ἐσύ πού ἔκανες τὸν οὐρανὸ καὶ τὴ γῆ καὶ τὴ θάλασσα, καὶ ὅλα ὅσα δημιουργήθηκαν μέσα σ'αὐτή· Ἐσύ πού παρέχεις τὰ αἰτήματα σέ ὅλους πρὶν τὰ ζητήσουν· Ἐσένα ἰκετεύουμε κι ἐσένα παρακαλοῦμε, Δέσποτα φιλόνητο, τὸν Πατέρα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ

καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι' ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ σαρκωθέντος ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου, Θεοτόκου, ὃς πρότερον μὲν λόγοις διδάσκων, ὕστερον δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἠνίκα τὸ σωτήριον ὑφίστατο πάθος, παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς, καὶ ἁμαρτωλοῖς, καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν ἀυχένος καὶ γονάτων κλίσειν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόανθρωπε, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ἣ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά σε ἐξαιρέτως δέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ἣ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν, Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, ὃ καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκαστον αὐτῶν καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκειάν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τό, Ἠμάρτομεν. Ἐπὶ σὲ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ

ὁποῖος γιὰ μᾶς τοὺς ἀνθρώπους καὶ γιὰ τὴ δική μας σωτηρία κατέβηκε ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς καὶ σαρκώθηκε ἐκ Πνεύματος ἁγίου καὶ Μαρίας τῆς παντοτεινῆς Παρθένου καὶ ἐνδόξου Θεοτόκου, ὁ ὁποῖος προηγουμένως μὲν διδάσκοντας μὲ λόγια καὶ ὕστερα ὑποδεικνύοντας μὲ ἔργα, ὅταν δεχόταν νὰ ὑποστῇ τὸ σωτήριον πάθος του, ἔδωσε παράδειγμα σ' ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ ἀναξίους δούλους σου, νὰ προσφέρουμε δεήσεις μὲ κλίσεις τοῦ ἀυχένος (τοῦ λαιμοῦ) καὶ τῶν γονάτων (με μετάνοιες) γιὰ τὰ δικά μας ἁμαρτήματα καὶ τὰ ἐξ ἀγνοίας σφάλματα τοῦ λαοῦ. Ἐσὺ λοιπὸν πολυέλεε καὶ φιλόανθρωπε, ἐπάκουσέ μας, ὅποιαδήποτε ἡμέρα σὲ ἐπικαλεσθοῦμε· Ἀλλὰ ἰδιαιτέρως κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, κατὰ τὴν ὁποία, ἀφοῦ ἀναλήφθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς στοὺς οὐρανοὺς, καὶ κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, ἔστειλε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπάνω στοὺς ἁγίους Μαθητὲς καὶ Ἀποστόλους του· Τὸ ὁποῖο καὶ κάθισε ἐπάνω στὸν καθένα ἀπ' αὐτοὺς, καὶ γέμισαν ὅλοι ἀπὸ τὴν ἀνεξάντλητη χάρη του, καὶ κήρυξαν μὲ ξένες γλώσσες τὰ μεγαλεῖα σου καὶ προφήτευσαν. Τώρα λοιπὸν καθὼς σὲ ἱκετεύουμε, ἐπάκουσέ μας, καὶ θυμήσου ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀξιοκατάκριτους, καὶ διόρθωσε τὴν αἰχμαλωσία τῶν ψυχῶν μας, ἔχοντας τὴ δική σου συμπάθεια ὡς πρεσβευτὴ γιὰ μᾶς. Δέξου μας, καθὼς προσπέφτουμε σ' ἐσένα καὶ φωνάζουμε τὸ ἡμάρτομεν (ἁμαρτήσαμε). Σ' ἐσένα εἴμαστε ριγμένοι ἀπὸ τὰ μητρικά σπλάχνα· Ἀπὸ τὴν κοιλία τῆς μητέρας μας Ἐσὺ εἶσαι Θεὸς μας· Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἐξαντλήθηκα μέσα στὴ μα-

γαστρος μητρος ημων, Θεος ημων συ ει, αλλ' οτι
 εξελιπον εν ματαιοτητι αι ημεραι ημων,
 γεγυμνωμεθα της σης βοηθειας, εστερημεθα απο
 πασης απολογιας. Αλλα θαρρουντες τοις
 οικτιρμοις σου, κραζομεν· Αμαρτιας νεοτητος
 ημων, και αγνοιας μη μνησθης, και εκ των
 κρυφίων ημων καθαρισον ημας. Μη απορριψης
 ημας εις καιρον γηρωσ, εν τω εκλειπειν την ισχυν
 ημων, μη εγκαταλιπης ημας, πριν ημας εις την
 γην αποστρεψαι, αξιωσον προς σε επιστρεψαι,
 και προσχεσ ημιν εν ευμενεια και χαριτι.

Επιμετρησον τας ανομιας ημων τοις οικτιρμοις
 σου, αντιθεσ την αβυσσον των οικτιρωμων σου, τω
 πληθει των πλημμεληματων ημων. Επιβλεψον εξ
 υψους αγιου σου, Κυριε, επι τον λαον σου τον
 περιεστωτα, και απεκδεχομενον το παρα σου
 πλουσιον ελεος, επισκεψαι ημας εν τη χρηστοτητι
 σου, ρυσαι ημας εκ της καταδυναστειας του
 Διαβολου, ασφαλισαι την ζωην ημων τοις αγιοις
 και ιεροις νομοις σου. Αγγελω πιστω φυλακι
 παρακαταθου τον λαον σου, παντας ημας
 συνάγαγε εις την Βασιλειαν σου, δος συγγνωμην
 τοις ελπίζουσιν επι σε, αφες αυτοις και υμιν τα
 αμαρτηματα, καθαρισον ημας τη ενεργεια του
 αγιου σου Πνευματος, διαλυσον τας καθ' ημων
 μηχανας του εχθρου.

Δευτερα Ευχη.

Ευλογητος ει, Κυριε, Δεσποτα παντοκράτορ, ο
 φωτισας την ημεραν τω φωτι τω ηλιακω, και την

ταιοτητα οι ημερες μας, ειμαστε απογυμνωμενοι απο τη
 βοηθεια σου, ειμαστε στερημενοι απο καθε απολογια.
 Αλλα εχοντας θαρρος στην ευσπλαχνια σου κραζομε·
 Τις αμαρτιες της νεοτητας μας και την αγνοια μας μη
 τις θυμηθεις, και καθαρισε μας απο τις κρυφες αμαρτιες
 μας. Μη μας απορριψεις στον καιρο των γηρατειων·
 Όταν αρχισει να χανεται η δυναμη μας, μη μας
 εγκαταλειψεις· πριν να καταληξουμε στη γη νεκροί,
 αξιωσε μας να επιστρεψουμε σε σενα και προσεξε μας
 με συμπαθεια και χαρη. Μετρησε (συγκρινε) τις ανομιας
 μας σύμφωνα με τη μεγαλη σου ευσπλαχνια· Βαλε ως
 αντιβαρο το πελαγος της ευσπλαχνιας σου στο πληθος
 των ενόχων παραλειψεων μας. Ριξε, Κυριε, σπλαχνικό
 βλεμμα απο το αγιο υψος σου επανω στον λαο σου, που
 ειναι παρων και περιμενει το πλουσιο ελεος που προερ-
 χεται απο σενα. Επισκεψου μας με την αγαθοτητα σου·
 Λυτρωσε μας απο την εξουσια του διαβολου. Ασφαλισε
 τη ζωη μας με τους αγιους και ιερους νομους σου.
 Εμπιστεψου το λαο σου ως παρακαταθήκη σε Αγγελο
 πιστο φυλακα· Όλους εμας συναξε μας στη βασιλεια
 σου· Δωσε συγχωρηση σε αυτους που ελπίζουν σε σενα·
 Συγχωρησε σε αυτους και σε εμας τα αμαρτηματα μας·
 Καθαρισε μας με την ενεργεια του αγιου σου Πνευμα-
 τος· Διαλυσε τις εναντιον μας μηχανες (τις παγιδες) του
 εχθρου.

Δευτερα Ευχη.

Εισαι αξιος δοξολογιας, Κυριε, Δεσποτα Παντοκρά-
 τορα, Εου που φωτισες την ημερα με το φως του ηλιου,

νύκτα φαιδρύνας ταῖς ἀνγαῖς τοῦ πυρός, ὁ τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτός, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινας ἡμῶν ἰκεσίας, καὶ κατάπεμψον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἀγίοις Ἀγγέλοις σου, ὄπλισον ἡμᾶς ὄπλοις δικαιοσύνης σου, περιχαράκωσον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου, φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου, ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένη νυκτί, τελείαν, ἀγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάνταστον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῆ χάριτι.

Της Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν, Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα.

Σοί, Κυριε.

καὶ λάμπρυνες τῆ νύχτα μέ τῆ λάμψη τῆς φωτιᾶς· Ἐσὺ πού μᾶς καταξιώσες νά περάσουμε τῆ διάρκεια τῆς ἡμέρας καὶ νά πλησιάσουμε τὴν ἀρχὴ τῆς νύχτας, ἄκουσε τὴ δέησή μας καὶ ὄλου τοῦ λαοῦ σου· Καὶ ἀφοῦ συγχωρήσεις σέ ὄλους ἐμᾶς τὰ θεληματικά καὶ τὰ ἀθέλητα ἁμαρτήματα, δέξου τίς ἐσπερινές μας ἰκεσίες καὶ στείλε τό πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῆς εὐσπλαχνίας σου ἐπάνω σ' ἐμᾶς πού εἴμαστε ἡ κληρονομιά σου. Τείχισέ μας (ὀχύρωσέ μας) μέ ἀγίους Ἀγγέλους σου· Ὅπλισέ μας μέ τὰ ὄπλα τῆς δικαιοσύνης σου· Περιφρούρησέ μας μέ τὴν ἀλήθειά σου· Φρούρησέ μας μέ τὴ δυνάμη σου· Λύτρωσέ μας ἀπό κάθε δύσκολη περίσταση καὶ ἀπό κάθε ἐχθρική ἐνέργεια τοῦ ἀντιπάλου μας (τοῦ διαβόλου). Καὶ δῶσε μας καὶ κατὰ τὴν παροῦσα ἐσπέρα καὶ τὴν ἐπερχόμενη νύχτα τελεία, ἀγία, εἰρηνική ἀναμάρτητη, ἀσκανδάλιστη, χωρὶς ἔνοχες φαντασίες, καὶ ὅλες τίς ἡμέρες τῆς ζωῆς μας· Μέ τίς πρεσβεῖες τῆς ἀγίας Θεοτόκου (τῆς Παναγίας) καὶ ὄλων τῶν ἁγίων, οἱ ὅποιοι ἀπό πάντοτε ἦταν ἀρεστοί σ' ἐσένα.

Βοήθησέ μας, σῶσε μας, ἐλέησέ μας, ἀνάστησέ μας καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μέ τὴ χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη, ὑπερευλογημένη, ἐνδοξη Κυρία μας, τῆ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὄλους τοὺς ἀγίους, ἅς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὄλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στό Χριστό, τό Θεό μας.

Σ' ἐσένα, Κύριε.

<p>Ὁ Ἱερεὺς. Ἐκφώνως. Σὸν γάρ ἐστι τὸ ἐλεεῖν καὶ σῶζειν ἡμᾶς, ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἐκτενής. (Σελ. 41-42). Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Εὐχή. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρηνὴν δεδωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἔτι τῷ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρόν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς ἀεὶ παρέχων, ἐμφανέστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς μαθηταῖς καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμψας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν θεογνωσίαν, ἰδίᾳ διαλέκτῳ, εἰς ἀκοὴν ὠτίου δεξάμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτίσθημεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκοτόντων ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερφυεῖ ἐνεργείᾳ, τὴν εἰς σὲ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σὲ θεολογεῖν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηυγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος, καὶ ἀμετακίνητος χαρακτηρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος,</p>		<p>Ὁ Ἱερέας. Δυνατά. Διότι εἶναι δικό σου τό νά μᾶς ἐλεεῖς καὶ νά μᾶς σώζεις, Θεέ μας, καί σ' ἐσένα ἀναπέμπομε (προσφέρουμε) τὴ δόξα, σὸν Πατέρα καὶ σὸν Υἱό καὶ σὸ Ἅγιο Πνεῦμα, καὶ τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.</p> <p>Ἐκτενής (Σελ. 41-42). Πάλι καὶ πάλι λυγίζοντας τὰ γόνατα ἄς παρακαλέσουμε τὸν Κύριο. Εὐχή. Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, Θεέ μας, Ἐσύ πού ἔδωσες τὴν εἰρήνη σου στοὺς ἀνθρώπους καὶ τὴ δωρεά τοῦ παναγίου Πνεύματος, ὅταν ἀκόμη ἦσουν στή ζωὴ μαζί μας, δίνοντάς τὴν πάντοτε στοὺς πιστοὺς ὡς κληρονομία ἀναφαίρετη (πού δὲν ἀφαιρεῖται), Ἐσύ πού ἔστειλες στοὺς Μαθητές καὶ Ἀποστόλους σου αὐτὴ τὴ χάρη σήμερα πιό φανερά, καὶ ἐνίσχυσες τὰ χεῖλη τους μέ πύρινες γλώσσες, διὰ τῶν ὁποίων ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ δεχθήκαμε σ' αὐτιά μας τὴ θεογνωσία (τὴ γνώση σου) στή δική μας γλώσσα, φωτισθήκαμε μέ τό φῶς τοῦ Πνεύματος, καὶ ἀπαλλαχθήκαμε ἀπό τὴν πλάνη σάν ἀπό σκοτάδι, καὶ διδαχθήκαμε, μέ τὴ διανομὴ τῶν αἰσθητῶν πυρίνων γλωσσῶν καὶ μέ τὴν ὑπερφυσικὴ ἐνεργεία, τὴν πίστη σ' ἐσένα, καὶ φωτισθήκαμε νά θεολογοῦμε ἐσένα μαζί μέ τὸν Πατέρα καὶ μέ τό ἅγιο Πνεῦμα ὡς μιᾷ Θεότητα καὶ δύναμη καὶ ἐξουσία. Ἐσύ λοιπόν ἡ ἀνταύγεια τοῦ Πατρὸς, ἡ ἀπαράλλακτη καὶ ἀμετακίνητη εἰκόνα τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεώς του, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος,</p>
---	--	--

διάνοιξον κάμου τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ δίδαξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρὴ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ, ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου πλῆθος, ἀλλ' ἢ σὴ εὐσπλαγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον· ἰδοὺ γὰρ φόβω παρίσταμαί σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ παῖσαν ῥήματι τὴν κτίσιν ἀρρήτῳ σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδῖος τῶν χειμαζομένων λιμῆν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι Πνεῦμα σοφίας σου, τοῖς ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς, Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνη μου δωρούμενος. Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου, καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρόν, ἵνα καθ' ἐκάστην ἡμέραν, τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ, πρὸς τὸ συμφέρον ὀδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς ἀειμνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρουσίας, καὶ μὴ παρίδης με τοῖς φθειρομένοις τοῦ κόσμου ἐναπατᾶσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτα, ὅτι περ, ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σου λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρός· διὸ καὶ γὰρ ὁ ἁμαρτωλός, ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν ἱκετεύω ἀγαθότητα. Ὅσα

ἄνοιξε διάπλατα καὶ ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη καὶ δίδαξέ με πῶς πρέπει καὶ γιὰ ποιούς χρειάζεται νά προσεύχομαι. Διότι Ἐσύ εἶσαι πού γνωρίζεις τὸ πολὺ πλῆθος τῶν ἁμαρτιῶν μου, ἀλλὰ ἢ δική σου εὐσπλαχνία ἄς νικήσει τὸ ἀμέτρητο πλῆθος τους· Διότι νά! στέκομαι μπροστά σου μέ φόβο, ρίχνοντας μέσα στό πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωση τῆς ψυχῆς μου. Κυβέρνησέ μου τὴ ζωὴ, Ἐσύ πού κυβερνᾷς μέ τὸ λόγο σου ὅλη τὴν κτίση μέ ἀνέκφραστη σοφία, Ἐσύ πού εἶσαι τὸ ἀσφαλές λιμάνι τῶν ταλαιπωρουμένων ἀπό τίς τρικυμίες τῆς ζωῆς· Καί κάνε μου γνωστό τὸ δρόμο στόν ὁποῖο θά πορευθῶ. Τὸ Πνεῦμα τῆς σοφίας σου δῶσε στοὺς δικούς μου διαλογισμούς, δωρίζοντας πνεῦμα σωφροσύνης στίς δικές μου ἀπερισκεψίες· Μέ τὸ Πνεῦμα τοῦ φόβου σου ἐπισκίασε τὰ ἔργα μου, καὶ Πνεῦμα εἰλικρινές ἐγκατάστησε στά βάθη τῆς ψυχῆς μου, καὶ μέ Πνεῦμα ἐξουσιατικό στήριξε τὴν ὀλισθηρότητα (τάση γιὰ λάθη) τῆς διανοίας μου· Ὅστε κάθε μέρα ὀδηγούμενος πρὸς τὸ συμφέρον μέ τὸ ἀγαθὸ σου Πνεῦμα, νά καταξιωθῶ νά τηρῶ τίς ἐντολές σου καὶ νά ἔχω στή μνήμη μου τὴν ἐνδοξη δευτέρα παρουσία σου πού θά ἐρευνήσει, ὅσα πράχθηκαν ἀπό μᾶς· Καὶ μή μέ παραβλέψεις νά ἐξαπατῶμαι ἀπό τίς φθαρτές τέψεις τοῦ παρόντος κόσμου, ἀλλὰ ἐνίσχυσέ με νά ἐπιθυμῶ νά ἀπολαύσω τοὺς μελλοντικούς θησαυρούς. Διότι Ἐσύ εἶπες, Κύριε, ὅτι ὅλα ὅσα θά ζητήσῃ κάποιος στό ὄνομά σου, τὰ παίρνει χωρὶς ἐμπόδιο ἀπὸ τὸ δικό σου αἰώνιο Θεό καὶ Πατέρα· Γι' αὐτό κι ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλός κατὰ τὴν κάθοδο τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος τὴ δική σου

ἠὺξάμην, ἀπόδος μοι εἰς σωτηρίαν. Ναί, Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός, ὅτι σὺ εἶ ὁ διδοὺς ὑπερεκπερισσοῦ, ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἶ ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπουσι πρὸς σὲ γόνυ, ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλάγχνης, ἰλασμός τε γενόμενος τῶν ἀμαρτιῶν ἡμῶν. Δὸς δὴ, Κύριε, τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρισμούς σου, ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου, ἀγίασον αὐτοὺς τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου, σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπη τῶν πτερυγῶν σου, μὴ παρίδῃς τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ ἀμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν, οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, οὐδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἑαυτῶν, Δέσποτα, χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοηθείας, πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων, ὡς θυμίαμα δεκτόν, ἀναλαμβάνομενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου βασιλείας.

Δευτέρα Εὐχή.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἐσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις. Καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ

ἱκετεύω ἀγαθότητα. Ὅσα εὐχήθηκα δός μου τα γιὰ νὰ σωθῶ. Ναί Κύριε, ὁ ἀγαθός καὶ πλουσιοπάροχος δωρητὴς κάθε εὐεργεσίας· Διότι Ἐσὺ δίνεις μὲ τὸ παραπάνω ὅσα ζητοῦμε. Ἐσὺ εἶσαι ὁ συμπαθής, ὁ ἐλεήμων, πού ἔγινες μέτοχος τῆς ἀνθρώπινης μας σάρκας χωρὶς ἁμαρτία, καὶ σκύβεις σπλαχνικά σ' αὐτοὺς πού κλίνουν τὰ γόνατα σ' ἐσένα καὶ γίνεσαι Ἐσὺ συγχώρηση τῶν ἀμαρτιῶν μας. Δῶσε λοιπόν, Κύριε, στό λαό σου τὴν εὐσπλαχνία σου· Ἐπάκουσέ μας ἀπὸ τὸν ἅγιο οὐρανό σου· Ἀγιάσέ τους μὲ τὴ δύναμη τῶν χειρῶν σου πού δίνουν τὴ σωτηρία· Σκέπασέ τους μὲ τὴ σκέπη τῶν πνευματικῶν φτερῶν σου· Μὴν παραβλέψεις τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σ' ἐσένα μόνο ἀμαρτάνουμε, ἀλλὰ κι ἐσένα μόνο λατρεύουμε· Δέν ξέρουμε νὰ προσκυνοῦμε ξένο Θεό, οὔτε νὰ ὑψώνουμε τὰ χέρια μας, Κύριε, σέ ἄλλο Θεό. Συγχώρησέ μας τὰ παραπτώματα, καὶ δεχόμενος τίς δεήσεις πού κάνουμε γονατιστοί, ἄπλωσε σέ ὅλους μας χεῖρι βοηθείας· Δέξου τὴν εὐχὴ ὅλων ὡς θυμίαμα δεκτό, τὸ ὁποῖο ἀνεβαίνει μπροστά στὴ δική σου ὑπεράγαθη Βασιλεία.

Δεύτερη Εὐχή.

Κύριε, Κύριε, Ἐσὺ πού μᾶς λύτρωσες ἀπὸ κάθε βέλος πού πετάει τὴν ἡμέρα, λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε πρᾶγμα, τὸ ὁποῖο κινεῖται μέσα στό σκοτάδι. Δέξου ὡς ἐσπερινὴ θυσία τὰ ὑψωμένα σέ προσευχὴ χέρια μας. Καὶ καταξίωσε μας νὰ περάσουμε καὶ τὴ διάρκεια τῆς νύχτας ἀκατάκριτα, ἀπειράχτοι ἀπὸ κακά· Καὶ λύτρωσέ μας ἀπὸ κάθε ταραχὴ καὶ δειλία, πού μᾶς ἔρχεται ἀπὸ

πάσης ταραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα, καὶ ἐν τῇ καθ' ὕπνον ἡσυχίᾳ, ἐμφαιδρυνώμεθα τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Απόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλαβεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός, τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν Ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοί, Κύριε.

Ἐκφώνησις.

Εὐδοκία, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεί, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν

Καταξίωσον, Κύριε... (Σελ. 42-43).

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Εὐχή.

τόν διάβολο. Χάρισε στίς ψυχές μας κατάνοιξη καὶ στούς λογισμούς μας μέριμνα (φροντίδα) γιὰ τὴ δικαστική ἐξέταση πού θά λάβει χώρα κατὰ τὴ φοβερὴ καὶ δίκαιή σου κρίση. Καθήλωσε (κάρφωσε) μέ τό φόβο σου τίς σάρκες μας, καὶ νέκρωσε τὰ μέλη μας τὰ γήινα (τὰ πάθη μας), ὥστε καὶ κατὰ τὴν ἡσυχία τοῦ ὕπνου νά χαίρομαστε μέ τὴ σκέψη τῶν ἀνεξερεύνητων βουλῶν σου (τῶν θελημάτων σου). Καὶ ἀπομάκρυνε ἀπό μᾶς κάθε φαντασία ἀπρεπῆ καὶ ἐπιθυμία βλαβερή. Καὶ κράτησέ μας ὀρθίους κατὰ τὴν ὥρα τῆς προσευχῆς, νά εἴμαστε στηριγμένοι στήν πίστη, καὶ νά προκόβουμε στήν τήρηση τῶν ἐντολῶν σου.

Βοήθησέ μας, σῶσε μας, ἐλέησέ μας, ἀνάστησέ μας καὶ διαφύλαξέ μας, ὦ Θεέ, μέ τὴ χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη, ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τὴ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μέ ὅλους τοὺς Ἁγίους, ἅς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στό Χριστό, τό Θεό μας. (Σ' ἐσένα, Κύριε).

Ἐκφώνησις.

Μέ τὴν εὐαρέσκεια καὶ τὴ χάρη τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μαζί μέ τόν ὅποιο εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, μαζί μέ τό πανάγιο καὶ ἀγαθὸ καὶ ζωοπάροχο σου Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καταξίωσον, Κύριε... (Σελ. 42-43).

Πάλι καὶ πάλι λυγίζοντας τὰ γόνατα ἅς παρακαλέσουμε τόν Κύριο.

Εὐχή.

<p>Ἡ ἀενάως βρούσα ζωτική καὶ φωτιστική πηγή, ἡ συναΐδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερέκάλως πληρώσας, Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀλύτους, καὶ κλειῖθρα Ἄιδου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθη καταπατήσας, ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δὸς τὸ ἄχραντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἀμαρτίας ἄψαυστόν τε καὶ ἄβατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιηγήτου ἱερουργίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος, ὁ εἰς Ἄιδου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ τοῖς κάτω καθημένοις ἄνοδον ὑποδείξας, τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελεάσματι ἀγκιστρεύσας, καὶ σειραῖς ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ πυρὶ ἀσβέστῳ, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαιλισάμενος ἰσχύος, ἡ μεγαλώνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς, ὁ τοῖς ἐπηρεαζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους. Σὺ, δόξης ἀενάου Κύριε, καὶ Πατὸς ὑψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ, αἴδιον φῶς, ἐξ αἰδίου φωτός, Ἥλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουσον ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείων τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν</p>		<p>Ἐσὺ πού εἶσαι ἡ ζωτική (πού δίνεις ζωὴ) καὶ φωτιστική πηγή, πού ἀναβλύζεις ἀδιάκοπα, ἡ δημιουργικὴ δύναμη πού συννυπάρχεις αἰώνια μαζί μέ τόν Πατέρα, Ἐσὺ πού ξεπλήρωσες ὠραιότατα ὅλη τὴ θεϊκὴ οἰκονομία γιὰ τὴ σωτηρία τῶν θνητῶν (τῶν ἀνθρώπων), Χριστέ, Θεέ μας· Ἐσὺ πού ἔσπασες τὰ ἄλυτα δεσμά τοῦ θανάτου καὶ τίς κλειδαριές τοῦ ἄδη, καὶ καταπάτησες πλήθη πονηρῶν πνευμάτων· Ἐσὺ πού πρόσφερες τόν ἑαυτό σου γιὰ μᾶς ὡς καθαρὸ σφάγιο δίνοντας ὡς θυσία τὸ σῶμα σου τὸ ἀμόλυντο, τὸ ἄψαυστο (ἀνέγγιχτο) καὶ ἀπλησίαστο ἀπὸ κάθε ἀμαρτία, καὶ μέ τὴ φρικτὴ αὐτὴ καὶ ἀνεκδιήγητη ἱερουργία (θυσία) ἐχάρισες σ' ἐμᾶς ζωὴ αἰώνια· Ἐσὺ πού κατέβηκες στὸν ἄδη καὶ συντρίψες τοὺς αἰωνίους μοχλοὺς του καὶ ὑπέδειξες τὴν ἄνοδο σέ ὅσους ἦταν πεσμένοι κάτω καὶ ἔπιασες σάν μέ ἀγκίστρι τόν δράκοντα τοῦ βυθοῦ (τό διάβολο), τόν ἀρχηγό τῆς κακίας, μέ τὸ δόλωμα τῆς θεϊκῆς σου σοφίας, καὶ τόν ἔδεσες στά τάρταρα καὶ στή φωτιά τὴν ἄσβεστη, καὶ τόν ἔδεσες μέ τίς ἀλυσίδες τοῦ σκότους καὶ τόν φυλάκισες στά δεσμά τοῦ πιό ἐξωτερικοῦ (ἀπόμακρου) σκοταδιοῦ μέ τὴν πανίσχυρη δύναμή σου· Ἐσὺ πού εἶσαι ἡ σοφία τοῦ Πατρὸς μέ τὸ μεγάλο ὄνομα· Ἐσὺ πού φάνηκες μέγας βοηθός σέ ὅσους ὑποφέρουν, καὶ φώτισες αὐτούς πού κάθονταν στό σκοτάδι καὶ στήν σκιά τοῦ θανάτου· Ἐσὺ, Κύριε τῆς αἰώνιας δόξας καὶ ἀγαπητέ Υἱέ τοῦ ὑψίστου Πατρὸς, αἰώνιο φῶς ἀπὸ αἰώνιο φῶς, ἤλιε τῆς δικαιοσύνης· Ἄκουσε ἐμᾶς πού σέ ἱκετεύουμε, καὶ ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν δούλων σου, πού ἔχουν ἤδη κοιμηθεῖ, τῶν πατέρων καὶ ἀδελφῶν μας καὶ λοιπῶν</p>
--	--	--

μνήμην ποιούμεθα νῦν, ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένους θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργέ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως, ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζῶσι, καὶ καιροὺς θανάτου ἰστῶν, κατάγων εἰς Αἶδου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ, καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ, ὁ τὰ παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν, ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσι ζωογονῶν. Αὐτὸς Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων τῶν περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλη καὶ σωτηριῶ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς, τὸ μυστήριον τῆς ἀγίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἁγίου καὶ ζωοποιῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς θέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδείξας θεολογίας, ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἑορτῇ καὶ σωτηριῶδει, ἰλασμοὺς ἰκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν Αἰδῇ, καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων

συγγενῶν κατὰ σάρκα καὶ ὅλων πού ἔχουν τὴν ἴδια πίστη, γιὰ τοὺς ὁποίους καὶ κάνουμε τὴ μνήμη (ἀνάμνηση). Διότι σ' εσένα ὑπάρχει ἡ δύναμη τῶν πάντων, καὶ στό χέρι σου κατέχεις ὅλα τὰ πέρατα τῆς γῆς.

Κύριε παντοκράτορα, Θεὲ τῶν πατέρων καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, δημιουργέ τοῦ θνητοῦ γένους (τῶν ἀνθρώπων) καὶ τοῦ ἀθανάτου (τῶν Ἀγγέλων) καὶ κάθε ἀνθρώπινης ὑπαρξῆς, πού συγκροτεῖται (μέ τὴ γέννηση) καὶ πάλι διαλύεται (μέ τό θάνατο), Δημιουργέ τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τῆς ἐδῶ διαμονῆς καὶ τῆς μεταβάσεως ἐκεῖ (στήν ἄλλη ζωή). Ἐσύ πού χαρίζεις χρόνια στοὺς ζωντανούς καὶ καθορίζεις τὴν ὥρα τοῦ θανάτου, πού κατεβάζεις στὸν ἄδη καὶ ἀνεβάζεις (ἀπ' αὐτόν), πού δεσμεύεις μέ ἀσθένεια καὶ πάλι ἐλευθερώνεις (ἀπὸ αὐτήν) μέ δύναμη. Ἐσύ πού οἰκονομεῖς ἐπωφελῶς τὰ παρόντα καὶ διοικεῖς ἀποτελεσματικά τὰ μέλλοντα. Ἐσύ πού ζωογονεῖς μέ τίς ἐλπίδες τῆς ἀναστάσεως αὐτοὺς πού πληγώθηκαν ἀπὸ τό κεντρί τοῦ θανάτου. Ἐσύ ὁ ἴδιος, Κύριε τῶν ἀπάντων, ὁ Θεός ὁ Σωτήρας μας, ἡ ἐλπίδα ὅλων τῶν περάτων τῆς γῆς καὶ αὐτῶν πού εἶναι πέρα ἀπὸ τὴ θάλασσα. Ἐσύ πού μᾶς ὑπέδειξες καὶ κατ' αὐτὴ τὴν τελευταία καὶ μεγάλη καὶ σωτηριώδη ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς τό μυστήριον τῆς ἀγίας καὶ ὁμοουσίου (τῆς ἴδιας οὐσίας) καὶ αἰωνίου καὶ ἀδιαιρέτου καὶ ἀσυγχύτου Τριάδος, καααὶ ξέχυσες τὴν ἐπιφοίτηση (τὴν κάθοδο) καὶ παρουσία τοῦ ἁγίου καὶ ζωοποιῦ σου Πνεύματος, μέ τὴ μορφή πυρίνων γλωσσῶν στοὺς ἁγίους σου Ἀποστόλους, καὶ τοὺς ὄρισες Εὐαγγελιστὲς τῆς εὐσεβοῦς μας πίστεως, καὶ τοὺς ἀνέδειξες ὁμολογητὲς

ἡμῖν ἐλπίδας, ἄνεσιν τοῖς κατοικομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιαρῶν, καὶ παραψυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πᾶσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμός, καὶ κατάταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς, ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν Ἄϊδη ἐξομολόγησιν παρησιάζονται προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἱκετεύομεν, καὶ τὰς ἰλαστηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Δευτέρα Εὐχή.

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου, καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντετριμμένης καρδίας ἀμετεωρίστως προσενεγκεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ

καὶ κήρυκες τῆς ἀληθινῆς θεολογίας· Ἐσύ πού καὶ κατ' αὐτὴ τὴν παντέλεια καὶ σωτηριώδη ἐορτὴ καταξίωσες νὰ δέχεσαι ἀπὸ μᾶς ἱκεσίες γιὰ συγχώρηση γιὰ χάρη αὐτῶν πού εἶναι φυλακισμένοι στὸν ἄδη, καὶ μᾶς δίνεις μεγάλες ἐλπίδες, ὅτι θὰ ἐξεποστείλεις σ' αὐτούς πού πέθαναν ἀνακούφιση καὶ ἀναψυχὴ, ἀπὸ τὰ δυσάρεστα πράγματα πού τοὺς κατέχουν, ἄκουσε ἐμᾶς τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀξιολύπητους πού παρακαλοῦμε· Καὶ ἀνάπαυσε τίς ψυχές τῶν προκεκοιμημένων δούλων σου σέ τόπο φωτεινό, σέ τόπο χλοερό (καταπράσινο ἀπὸ χλόη) σέ τόπο ἀναψυχῆς, ἀπὸ ὅπου ἔφυγε κάθε πόνος, λύπη καὶ στεναγμός· Καὶ κατάταξε τὰ πνεύματά τους σέ σκηνές δικαίων, καὶ ἀξίωσε τους νὰ ἔχουν εἰρήνη καὶ ἄνεση· Διότι δέ θὰ σέ ἐγκωμιάσουν οἱ νεκροί, Κύριε, οὔτε αὐτοὶ πού εἶναι στὸν ἄδη ἔχουν τό θάρρος νὰ σοῦ προσφέρουν δοξολογία, ἀλλὰ ἐμεῖς οἱ ζωντανοὶ σέ εὐλογοῦμε καὶ σέ ἱκετεύουμε καὶ σοῦ προσφέρουμε εὐχές καὶ θυσίες συγχωρητικές ὑπὲρ τῶν ψυχῶν τους.

Δεύτερη Εὐχή.

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, πού μᾶς καταξίωσες καὶ κατ' αὐτὴ τὴν ὥρα, νὰ σταθοῦμε μπροστά στὴν ἀπρόσιτη (ἀπλησίαστη) δόξα σου, γιὰ ὕμνο καὶ δοξολογία τῶν θαυμασίων σου, ἐλέησε ἐμᾶς τοὺς ἀναξίους δούλους σου, καὶ δός μας χάρη γιὰ νὰ σοῦ προσφέρουμε μέ συντετριμμένη καρδιά σταθερὰ τὴν τρισάγια δοξολογία καὶ τὴν εὐχαριστία γιὰ τίς μεγάλες δωρεές, πού ἔκανες καὶ κάνεις πάντοτε σ' ἐμᾶς. Θυμήσου, Κύριε, τὴν ἀσθενεία μας καὶ μὴ μᾶς στείλεις στὴν ἀπώλεια (τὴν κόλαση) μαζί μέ τίς ἀνομίες

μὴ συναπολέσης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν, καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόνητον Θεόν. Σὺ γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἢ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται, ἧς ἀπολαύσαιμεν ἐν τῇ δευτέρᾳ μελλούσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόνητος κριτής, καὶ τῆς μισθαποδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος, ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάβασιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίως εἰς πείραν καταστήναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν γενόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα,

μας, ἀλλὰ δεῖξε μέγα ἔλεος πρὸς τὴν ταπεινότητά μας· Ὅστε ἀποφεύγοντας τὸ σκοτάδι τῆς ἀμαρτίας, νὰ περιπατήσωμε σὲ ἡμέρα δικαιοσύνης· Καὶ ἀφοῦ ντυθοῦμε τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, νὰ μείνουμε ἀβλαβεῖς ἀπὸ κάθε ἐπίδραση τοῦ πονηροῦ, καὶ νὰ δοξάσωμε μὲ θάρρος γιὰ ὅλα ἐσένα τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόνητον Θεόν. Διότι εἶναι δικό σου ἀληθινὰ καὶ μέγα πραγματικὸ μυστήριον, Κύριε καὶ Δημιουργέ τῶν ἀπάντων, καὶ ἢ πρόσκαιρη διάλυση τῶν κτισμάτων σου (μὲ τὸν θάνατον) καὶ ἢ μετέπειτα ἀνασυγκρότηση (μὲ τὴν ἀνάστασιν) καὶ ἀνάπαυσις στοὺς αἰῶνες. Σ' ἐσένα ἀναγνωρίζουμε χάριν γιὰ ὅλα, γιὰ τὴν εἴσοδό μας στὸν κόσμον αὐτὸν καὶ τὴν ἐξοδο, πού μᾶς ὑπόσχονται ἐκ τῶν προτέρων τίς ἐλπίδες τῆς ἀναστάσεως καὶ τῆς ἀγνῆς ζωῆς μὲ τὴ δική σου ἀψευδῆ ὑπόσχεση, τὴν ὅποια εἶθε νὰ ἀπολαύσωμε κατὰ τὴ δευτέρα μελλοντικὴ παρουσία σου. Διότι Ἐσύ εἶσαι ἀρχηγός τῆς ἀναστάσεώς μας καὶ ἀδέκαστος (πού δὲν δωροδοκεῖται) καὶ φιλόνητος Κριτής αὐτῶν πού ἔχουμε ζήσει καὶ Δεσπότης καὶ Κύριος τῆς ἀνταμοιβῆς· Ἐσύ πού ἔλαβες παρόμοια μ' ἐμᾶς σάρκα καὶ αἷμα ἀπὸ ἀκράτια (ὑπερβολικὴ) συγκατάβαση, καὶ πῆρες τὰ δικά μας ἀδιάβλητα (ἀνένοχα) πάθη, μὲ τὸ νὰ λάβεις θεληματικὰ πείρα αὐτῶν, παίρνοντας σπλάγχνα συμπαθείας, καὶ ἐνῶ ἔπαθες, ἀφοῦ δοκιμάσθηκες ὁ ἴδιος, ἔγινες βοηθός αὐτεπάγγελτος γιὰ μᾶς πού πειραζόμεσθε, γι' αὐτό καὶ μᾶς συγκέντρωσες στὴ δική σου ἀπάθεια. Δέξου λοιπόν, Δέσποτα, τίς δικές μας δεήσεις καὶ ἰκεσίες, καὶ ἀνάπαυσε ὅλους τοὺς πατέρες τοῦ καθενός καὶ τίς μητέρες καὶ τοὺς ἀδελφούς καὶ τίς ἀδελφές καὶ τὰ τέκνα

δεήσεις καὶ ἰκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴ τι ἄλλο ὁμογενὲς καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προαναπαυσαμένας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου, καὶ κατάταξον τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλποις Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλων σου εἰσάγων ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονάς, συνέγειρον καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἣ ὥρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπαγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς σὲ τὸν Θεὸν ἐνδημούντων, ἀλλὰ μετάστασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέστερα, καὶ ἀνάπαυσις καὶ χαρὰ. Εἰ δὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, ἴλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' ἂν μία ἡμέρα ἢ ἡ ζωὴ αὐτοῦ, εἰμὴ μόνος σύ, ὁ ἐπὶ γῆς φανεὶς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἄνες, ἄφες, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἑκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις

καὶ κάθε τί ἀπὸ τοῦ γένους καὶ τῆ φυλῆ μας, καὶ ὅλες τίς ψυχές πού ἔχουν ἤδη κοιμηθεῖ μέ ἐλπίδα ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· Καί κατάταξε τὰ πνεύματα καὶ τὰ ὀνόματά τους στό βιβλίο τῆς ζωῆς, στους κόλπους τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαὰκ καὶ τοῦ Ἰακώβ, στή χώρα τῶν ζωντανῶν, στή Βασιλεία τῶν οὐρανῶν, στόν παράδεισο τῆς ἀπολαύσεως, εἰσάγοντάς τους ὅλους μέ τούς φωτεινούς Ἀγγέλους στά ἅγια σου σκηνώματα· Ἀνάστησε μαζί τους καὶ τὰ δικά μας σώματα κατὰ τήν ἡμέρα πού ὄρισες, σύμφωνα μέ τίς ἅγιες καὶ ἀψευδεῖς ὑποσχέσεις σου. Δέν ὑπάρχει λοιπόν, Κύριε, θάνατος γιά μᾶς τούς δούλους σου, ὅταν φεύγουμε ἀπό τό σῶμα καὶ πηγαίνουμε πρὸς τόν Θεό, ἀλλά μετάβαση ἀπό τὰ λυπηρότερα στό καλλίτερο καὶ πιό εὐχάριστα, καὶ ἀνάπαυση καὶ χαρὰ. Καί ἂν σέ κάτι ἁμαρτήσαμε ἀπέναντί σου, γίνε σπλαχνικός καὶ σ' ἐμᾶς καὶ σ' αὐτούς· Διότι κανένας δέν εἶναι καθαρὸς ἀπὸ τό ρῦπο τῆς ἁμαρτίας ἐμπρός σου, οὔτε κι ἂν εἶναι ἡ ζωὴ του μία ἡμέρα, παρὰ μόνο Ἐσύ, πού ἀποδείχθηκες ἐπὶ τῆς γῆς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός, διὰ τοῦ ὁποῖου ὅλοι ἐλπίζουμε ὅτι θά βροῦμε ἔλεος καὶ ἄφεση ἁμαρτιῶν. Γι' αὐτό καὶ σ' ἐμᾶς καὶ σ' αὐτούς (τούς νεκρούς), ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος Θεός, ἀπομάκρυνε, ἄφησε, συγχώρησε τὰ παραπτώματά μας τὰ ἑκούσια (θεληματικά) καὶ τὰ ἀκούσια (μὴ θεληματικά), τὰ ἐν γνώσει (γνωστά) καὶ τὰ ἐν ἀγνοίᾳ (ἄγνωστα), τὰ ὀλοφάνερα, τὰ κρυφά, ὅσα κάναμε μέ πράξη ἢ μέ σκέψη ἢ μέ λόγο, ὅσα πράξαμε σέ ὅλες τίς συναναστροφές καὶ τίς κινήσεις μας· Καί σ' ἐκείνους πού προηγήθηκαν ἀπὸ μᾶς δώρισε ἐλευθερία

ἡμῶν ταῖς ἀναστροφαις, καὶ τοῖς κινήμασι, καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἄνεσιν δώρησαι, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστῶτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθὸν καὶ εἰρηνικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους σπλάγχνα καὶ φιλανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν, ἐν τῇ φορικτῇ καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ, καὶ τῆς βασιλείας σου ἀξιῶν ἡμᾶς ποιήσον.

Τρίτη Εὐχή.

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, ὁ μόνος ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὁ πᾶσαν τὴν κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας. Ὁ διαχώρισας ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός, καὶ ἀναμέσον τοῦ σκοτούς, καὶ τὸν ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς, καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προφθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξομολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοι λατρείαν προσαγαγεῖν. Αὐτός, φιλάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν προσευχὴν ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν εἰς ὄσμην εὐωδίας. Παράσχου δὲ ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν, ἔνδυσον ἡμᾶς ὅπλα φωτός, ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ, καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου, καὶ δώρησαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνάπαυσιν τῇ ἀσθενείᾳ ἡμῶν ἐδώρησω, πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀπηλλαγμένον. Ναί, Δέσποτα τῶν ἀπάντων, τῶν

καὶ ἀνακούφιση, καὶ ἐμᾶς πού εἴμαστε ἐδῶ εὐλόγησέ μας δίνοντας τέλος ἀγαθὸ καὶ εἰρηνικὸ κι σ' ἐμᾶς καὶ σέ ὅλο τό λαό σου, ἀνοίγοντας σ' ἐμᾶς τὰ σπλάγχνα τοῦ ἐλέους καὶ τῆς φιλανθρωπίας σου κατὰ τὴ φορικτὴ καὶ φοβερὴ δευτέρα παρουσία σου, καὶ κάνε μας ἀξιῶν τῆς Βασιλείας σου.

Τρίτη Εὐχή.

Ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ὑψιστος, Ἐσύ πού μόνος ἔχεις ἀθανασία, πού κατοικεῖς στό ἀπλησίαστο φῶς, πού δημιουργήσες ὅλη τὴν κτίση μέ σοφία, πού διαχώρισες τό φῶς ἀπὸ τό σκότος, καὶ τόν μὲν ἥλιο τόν τοποθέτησες νά ἐξουσιάζει τὴν ἡμέρα, καὶ τὴ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα νά ἐξουσιάζουν τὴ νύχτα· Ἐσύ πού καταξίωσες ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς καὶ κατὰ τὴν παροῦσα ὥρα νά σταθοῦμε μπροστά στό πρόσωπό σου μέ δοξολογία καὶ νά προσφέρουμε σ' ἐσένα τὴν ἐσπερινὴ λατρεία· Ἐσύ, φιλάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνε τὴν προσευχὴ μας ὡς θυμίαμα ἐνώπιόν σου καὶ δέξου τὴν ὡς ἄρωμα εὐωδίας. Καὶ δός μας τὴν παροῦσα ἐσπέρα καὶ τὴ νύχτα πού ἀκολουθεῖ εἰρηνικὴ· ντύσε μας μέ ὅπλα φωτός· Λύτρωσέ μας ἀπὸ φόβο νυκτερινό καὶ ἀπὸ κάθε πρᾶγμα πού κινεῖται μέσα στό σκοτάδι· Καὶ δώρισέ μας τόν ὕπνο, πού μᾶς χάρισες γιὰ τὴν ἀδυναμία μας, ἀπαλλαγμένον ἀπὸ κάθε διαβολικὴ φαντασία. Ναί, Κύριε τῶν ὅλων, χορηγέ τῶν ἀγαθῶν, ὥστε, αἰσθανόμενοι κατάνοιξη στίς κοῖτες μας (στά κρεβάτια μας), νά ἔχουμε στό νοῦ μας καὶ κατὰ τὴ νύχτα τό πανάγιο ὄνομά σου· Καὶ φω-

ἀγαθῶν χορηγέ, ἵνα, καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κατανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός σου, καὶ τῇ μελέτῃ τῶν σῶν ἐντολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλλιάσει ψυχῆς διαναστώμεν πρὸς δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος, δεήσεις καὶ ἰκεσίας τῇ σῇ εὐσπλαγχνία προσάγοντες, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτιῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός τῇ σῇ χάριτι.

Τῆς Παναγίας, ἀχράντου, ὑπερευλογημένης, ἐνδόξου Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων μνημονεύσαντες, ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους καὶ πᾶσαν τὴν ζωὴν ἡμῶν Χριστῷ τῷ Θεῷ παραθώμεθα. Σοί, Κύριε.

Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἀνάπαυσις, τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ἀμήν.

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 43-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν, ἐμφανῶς αἰ γλῶσσαι γεγόνασιν· Ἰουδαῖοι γάρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστία νοσήσαντες, θεϊκῆς

τιζόμενοι μετὰ τὴν μελέτη τῶν ἐντολῶν σου, νά σηκωθοῦμε μετὰ ἀγαλλίαση ψυχῆς, γιὰ νά δοξολογήσουμε τὴ δική σου ἀγαθότητα, προσφέροντας δεήσεις καὶ ἰκεσίες στὴ δική σου εὐσπλαγχνία γιὰ τίς ἀμαρτίες τίς δικές μας καὶ ὅλου τοῦ λαοῦ σου, τὸν ὁποῖον ἐπισκέψου μετὰ ἔλεος μετὰ τίς πρεσβείες τῆς Θεοτόκου.

Βοήθησέ μας, σῶσε μας, ἐλέησέ μας, ἀνάστησέ μας καὶ διαφύλαξέ μας, Θεέ, μετὰ τὴν χάρη σου.

Ἀφοῦ μνημονεύσουμε τὴν Παναγία, ἀμόλυντη, ὑπερευλογημένη, ἔνδοξη Κυρία μας, τὴ Θεοτόκο, καὶ παντοτεινὴ Παρθένο Μαρία, μαζί μετὰ ὅλους τοὺς Ἁγίους, ἃς ἐμπιστευθοῦμε τοὺς ἑαυτοὺς μας, καὶ ὁ καθένας μας ὅλους τοὺς ἄλλους, καὶ ὀλόκληρη τὴ ζωὴ μας, στὸν Χριστό, τὸν Θεό μας. Σ' ἐσένα, Κύριε.

Διότι Ἐσύ εἶσαι ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων μας, καὶ σ' ἐσένα ἀναπέμπομε (προσφέρουμε) τὴ δόξα, στὸν Πατέρα καὶ στὸν Υἱὸ καὶ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τώρα καὶ πάντοτε καὶ στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Πληρωτικά. Κεφαλοκλισία. (Σελ. 43-44).

Ἀπόστιχα.

Τροπάρια.

Τώρα οἱ γλῶσσες ἔγιναν ὀλοφάνερα σημεῖο γιὰ ὅλους· Διότι οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τοὺς ὁποίους κατὰ σάρκα προέρχεται ὁ Χριστός, ἐπειδὴ φάνηκαν ἄρρωστοι ἀπὸ

ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ θεοῦ φωτὸς οἱ ἐξ ἔθνων ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθεγγομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Νῦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, εἰς πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται· Ἀποστόλων γὰρ χορείας ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πιστοῦνται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμον τὰς γλώσσας, εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερώς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμα σου τὸ ἅγιόν μὴ ἀντανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Νῦν περιβάλλονται κράτος, οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὕψους, Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος, μυστικῇ καινότητι γνώσεως, ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηγόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίων φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν

ἀπιστία, ξέπεσαν ἀπὸ τῆς θείας χάριτος, καὶ ἀξιοθήκαμε νὰ λάβουμε τὸ θεϊκὸ φῶς ἐμεῖς οἱ προερχόμενοι ἀπὸ τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη, ἀφοῦ στηριχθήκαμε στὰ λόγια τῶν Μαθητῶν, πού κηρύττουν τὴν δόξα τοῦ Θεοῦ τοῦ εὐεργέτη τῶν ὄλων· Μαζὶ μὲ αὐτοὺς λυγίζοντας τίς καρδιές καὶ τὰ γόνατα, στηριγμένοι μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἄς προσκυνήσουμε τὸν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν μας.

Στίχ. Καρδιά καθαρὴ κτίσε μέσα μου, ὦ Θεέ, καὶ ἐγκαινίασε στὰ κατάβαθρά μου πνεῦμα μὲ ὀρθὸ φρόνημα (εὐλικρίνεια).

Τώρα τὸ Παράκλητο Πνεῦμα (ὁ παρηγορητής) ξεχύθηκε σὲ κάθε ἄνθρωπο· Διότι ἀφοῦ ἄρχισε ἀπὸ τὸν ὄμιλο τῶν Ἀποστόλων, ἄπλωσε τὴν χάριτος τοῦ στοὺς πιστοὺς μὲ τὴν συμμετοχὴ τους, καὶ ἐπιβεβαιώνει τὸ δυνατό ἐρχομὸ τοῦ μοιράζοντας στοὺς Μαθητὲς τίς γλώσσες μὲ πύρινη μορφή, γιὰ νὰ ὑμνεῖται καὶ νὰ δοξάζεται ὁ Θεός· Γι' αὐτὸ φωτιζόμενοι στὶς καρδιές πνευματικά, στηριγμένοι μὲ πίστη στὸ Ἅγιο Πνεῦμα, παρακαλοῦμε νὰ σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Στίχ. Μὴ μὲ ἀπορρίψεις ἀπὸ τὸ πρόσωπό σου, καὶ μὴν ἀφαιρέσεις ἀπὸ μένα τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιο.

Τώρα ντύνονται μὲ δύναμη ἀπὸ ψηλά οἱ Ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ· Γιατί τοὺς κάνει καινούριους ὁ Παράκλητος, ἐπειδὴ ἐγκαινίζεται μέσα τους μὲ μυστηριώδη καινούρια γνώση· Τὴν ὁποία κηρύττοντας μὲ τίς ξένες καὶ μεγαλειώδεις φωνές, μᾶς διδάσκουν, νὰ λατρεύουμε τὴν αἰώνια καὶ ἀπλή τριπρόσωπη φύση τοῦ Θεοῦ τοῦ εὐεργέτου

ὅλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πατέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα... Καὶ νῦν...

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱὸν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἀγίῳ Πνεύματι· Πατὴρ γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναΐδιον καὶ σύνθρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἦν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν· Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον, Τριάς ἁγία, δόξα σοι.

Νῦν ἀπολύεις . (Σελ. 82).

Τρισάγιον: (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιον.

Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἁλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας. Φιλάνθρωπε δόξα σοι. (γ').

Ἀπόλυσις.

Ὁ ἐκ τῶν πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυτόν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὅλην ἀνθρωπείαν

γέτη τῶν ὅλων· Γι' αὐτὸ φωτισμένοι ἀπὸ τὰ διδάγματα ἐκείνων, ἅς προσκυνήσουμε τὸν Πατέρα μαζί μέ τόν Υἱό καί τό Ἅγιο Πνεῦμα παρακαλώντας νά σωθοῦν οἱ ψυχές μας.

Δόξα ... Καὶ νῦν ...

Ἐλᾶτε, λαοί, νά προσκυνήσουμε τὴν τριπρόσωπη Θεότητα, Τόν Υἱό μέσα στόν Πατέρα, μαζί μέ τό Ἅγιο Πνεῦμα· Γιατί ὁ Πατέρας προαιώνια γέννησε τόν Υἱό, αἰώνιο μαζί του καί στόν ἴδιο θρόνο, καί τό Ἅγιο Πνεῦμα ἦταν μέσα στόν Πατέρα καί δοξαζόταν μαζί μέ τόν Υἱό· Μία δύναμη, μία οὐσία, μία Θεότητα, τὴν ὁποία προσκυνώντας ὅλοι λέμε· Εἶναι Ἅγιος ὁ Θεός Πατέρας, πού δημιούργησε τὰ πάντα διὰ τοῦ Υἱοῦ μέ τὴ συνεργασία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι Ἅγιος Ἰσχυρός ὁ Υἱός, διὰ τοῦ ὁποίου γνωρίσαμε τὸν Πατέρα, καί τό Ἅγιο Πνεῦμα ἦλθε στόν Κόσμο. Εἶναι Ἅγιος Ἀθάνατος τό Παράκλητο Πνεῦμα, τό ὁποῖο ἐκπορεύεται ἀπὸ τόν Πατέρα, καί ἀναπαύεται στόν Υἱό· Τριάδα Ἁγία, δόξα σ' ἐσένα.

Νῦν ἀπολύεις . (Σελ. 82).

Τρισάγιο: (Σελ. 1-2).

Ἀπολυτίκιο.

Εἶσαι ἄξιος δοξολογίας, Χριστέ Θεέ μας, ἐσύ πού ἀνέδειξες πανσόφους τοὺς ψαράδες, στέλνοντάς τους τό Πνεῦμα τό Ἅγιο, καί διὰ μέσου αὐτῶν συνέλαβες στά δίχτυα σου τὴν οἰκουμένη, φιλάνθρωπε, δόξα σ' ἐσένα.

(γ').

Ἀπόλυση.

Ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τίς πατρικῆς ἀγκάλης ἄδειασε τόν ἑαυτό του ἀπὸ τὴ δόξα

προσλαβόμενος φύσιν, και θεώσας αὐτήν, μετὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανοὺς αὐθις ἀνελθὼν, και ἐν δεξιᾷ καθίσας τοῦ Θεοῦ και Πατρός, τό τε θεῖον, και ἅγιον, και ὁμοούσιον, και ὁμοδύναμον, και ὁμόδοξον, και συναΐδιον Πνεῦμα καταπέμψας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς και Ἀποστόλους, και διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐτούς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου, και παναμώμου ἁγίας αὐτοῦ Μητρός, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων, πανευφήμων, θεοκηρύκων και πνευματοφόρων Ἀποστόλων, και πάντων τῶν Ἀγίων, ἐλεῆσαι και σώσαι ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΑΓΙΟΥ ΠΙΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΟΡΘΡΟΣ

(Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

(Τὰ δύο πρῶτα τοῦ ὄρθρου τῆς Πεντηκοστῆς).
Σελ. 372-3).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Κανόνες.

(Ὡς εἰς τὸν Ὅρθρον τῆς Πεντηκοστῆς).

Ὤϊδαί Α'. και Γ'. (Σελ. 374-376).

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).

Κάθισμα.

του, και προσέλαβε ὅλη τὴ δικὴ μας ἀνθρώπινη φύση, και τὴ θεώσε, και μετὰ ἀπ' αὐτὰ πάλι ἀνέβηκε στοὺς οὐρανοὺς, και κάθισε στὰ δεξιὰ τοῦ Πατέρα, και ἔστειλε τό θεϊκό και Ἅγιο Πνεῦμα, πού ἔχει τὴν ἴδια οὐσία και δύναμη και δόξα, και εἶναι αἰώνιο μαζί του, στοὺς ἁγίους Μαθητὲς και Ἀποστόλους του, και διὰ μέσου αὐτοῦ φώτισε βέβαια ἐκείνους, και διὰ μέσου αὐτῶν ὅλη τὴν οἰκουμένη, αὐτὸς ὁ Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς μας, μέ τίς πρεσβεῖες τῆς πάναγνης και παναμόλυνης ἁγίας Μητέρας του, τῶν ἁγίων, ἐνδόξων φημισμένων κηρύκων τοῦ Θεοῦ και πνευματοφόρων Ἀποστόλων και ὅλων τῶν Ἀγίων, εἴθε νά ἐλεήσει και νά σώσει ἐμᾶς, γιὰ χάρη τῆς δικῆς του ἀγαθότητας. Ἀμήν.

ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΠΙΝΕΥΜΑΤΟΣ
ΟΡΘΡΟΣ

Προκαταρκτικά. (Σελ. 82-97).

Καθίσματα.

Τὰ δύο πρῶτα τοῦ ὄρθρου τῆς Πεντηκοστῆς.
(Σελ. 372-3).

Ὁ Ν'. Ψαλμός. (Σελ. 2-4).

Κανόνες.

(Ὅπως ἀκριβῶς στὸν Ὅρθρο τῆς Πεντηκοστῆς).

Ὤιδές Α'. και Γ'. (Σελ. 374-376).

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Ὅτι σύ εἶ ὁ Θεός... (Σελ. 18).

Κάθισμα.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατελθόν, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει πυρός τοῦ θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις, φιλάνθρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σωτήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφραστον αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου. (Δίς).

Ωιδαί Δ'. Ε'. ΣΤ'. (Σελ. 377-381).

Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνησις.

Σύ γὰρ εἶ ... (Σελ. 21).

Κοντάκιον καὶ Οἶκος. (Σελ. 381).

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωοποιόν, καὶ παντοδύναμον ἐορτάζομεν Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχ. Πᾶσα πνοή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου, Δι' οὐ πονηρῶν πνευμάτων φρουῶδα θράση.

Τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος, πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς, Ἀμήν.

Τὸ Πανάγιον Πνεῦμα πού κατέβηκε τώρα στοὺς Ἀποστόλους μέ μορφή φωτιᾶς, γέμισε μέ μεγάλη ἔκπληξη τὰ πλήθη τῶν ἐθνῶν· Γιατί ἐνῶ μιλοῦσαν μέ πύρινες γλώσσες, φιλάνθρωπε, ὁ καθένας ἄκουε τὴ δική του διάλεκτο· Γί' αὐτὸ καὶ τὸ θαῦμα στοὺς μὲν ἀπίστους φαινόταν ὡς μέθη στοὺς δὲ πιστοὺς ἀναγνωριζόταν ἀληθινὰ σωτήριον· Γιά τὸν λόγο αὐτὸν δοξάζομε τὴ δύναμή σου, Χριστέ Θεέ μας, ζητώντας νὰ στείλεις στοὺς δούλους σου συγχώρηση τῶν σφαλμάτων.

(Δίς).

Ωιδές Δ'. Ε'. καὶ ΣΤ'. (Σελ. 377-381).

Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17).

Ἐκφώνηση.

Σύ γὰρ εἶ ... (Σελ. 21).

Κοντάκιο καὶ Οἶκος. (Σελ. 381).

Συναξάριον.

(Τοῦ Μηναίου).

Τοῦ Πεντηκοσταρίου.

Κατὰ τὴν ἴδια ἡμέρα, Δευτέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἐορτάζομε τὸ ἴδιο τὸ Πανάγιον καὶ ζωοπάροχο Πνεῦμα, τὸν ἕνα Τριαδικὸ Θεό, πού ἔχει τὴν ἴδια τιμὴ καὶ οὐσία καὶ δόξα μέ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό.

Στίχ. Κάθε ἔμψυχο πλάσμα δόξαζε τὸ Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, διὰ τοῦ ὁποίου γίνονται ἄφαντες οἱ θρασυτήτες τῶν πονηρῶν πνευμάτων.

Μέ τὴν ἐπιφοίτηση (τὸν ἐρχομό) τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, καὶ μέ τίς πρεσβείες τῶν Ἀποστόλων σου, Χριστέ Θεέ μας, ἐλέησε μας. Ἀμήν.

<p>Καταβασίαι. (Τῆς Πεντηκοστῆς). Ἰαμβικαί. Συλλειτουργικόν. Συλλ. 74-76). Ωιδαί Ζ'. καί © '. (Σελ. 385-388). Τιμιωτέρα. (Σελ. 25). (Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. ᾠδή τῶν δύο κανόνων). Ωιδῆ Θ'. (Σελ. 388-389). Μικρά Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνησις. Ὅτι σέ αἰνοῦσι... (Σελ. 26). Ἐξαποστειλάρια. (Σελ. 39). Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28). Τροπάρια. Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτῆρ ἡμῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου, σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν. Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε, τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνας γόνυ προσκυνήσω σου τὴν ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἐσπέρα, καὶ πρωῖ, καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε. Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ἄναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνάναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναῖδιον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Δόξα... Καὶ νῦν...</p>		<p>Καταβασίαι. Τῆς Πεντηκοστῆς. Ἰαμβικές. (Συλλειτουργικό. (Σελ. 74-76). Ωιδές Ζ'. καί © '. (Σελ. 385-388). Τιμιωτέρα. (Σελ. 25). (Ἀντί αὐτῆς ἢ Θ'. ᾠδή τῶν δύο κανόνων). Ωιδῆ Θ'. (Σελ. 388-389). Μικρὴ Συναπτή. (Σελ. 17). Ἐκφώνηση. Ὅτι σέ αἰνοῦσι... (Σελ. 26). Ἐξαποστειλάρια. (Σελ. 389-390). Αἶνοι. Στίχοι. (Σελ. 27-28). Τροπάρια. Μέ τούς Προφήτες μᾶς ἀνήγγειλες τὸ δρόμο τῆς σωτηρίας, καὶ μέ τούς Ἀποστόλους ἔλαμψε, Σωτῆρα μας, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· Ἐσύ εἶσαι Θεὸς πρῶτος, Ἐσύ, εἶσαι καὶ μετὰ ἀπὸ αὐτά· Καὶ στοὺς αἰῶνες Ἐσύ εἶσαι ὁ Θεὸς μας. Μέσα στὶς αὐλές τοῦ ναοῦ σου θά ὑμνήσω ἐσένα τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ κλίνοντας τὰ γόνατα (γονατίζοντας) θά προσκυνήσω τὴν ἀνίκητὴ σου δύναμη· κατὰ τὸ βράδυ καὶ τὸ πρωῖ καὶ τὸ μεσημέρι καὶ σέ κάθε καιρὸ θά σέ δοξολογῶ, Κύριε. Στὶς αὐλές τοῦ ναοῦ σου, Κύριε, οἱ πιστοὶ γονατίζοντας ψυχικά καὶ σωματικά ἀνυμνοῦμε ἐσένα τὸν Πατέρα χωρὶς ἀρχή, καὶ τὸν Υἱὸ πού ἐπίσης δέν ἔχει ἀρχή, καὶ μαζί τὸ αἰώνιο καὶ Πανάγιο Πνεῦμα, πού φωτίζει καὶ ἀγιάζει τίς ψυχές μας. Δόξα ... Καὶ νῦν ...</p>
--	--	--

Γλῶσσαι ποτὲ συνεχύθησαν, διὰ τὴν τόλμαν τῆς πυργοποιΐας, γλῶσσαι δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς θεογνωσίας. Ἐκεῖ κατεδίκασε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι, ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικόν. Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. (Σελ. 391-393).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἐφεσίους. (Ε' . 8-19).

Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε· ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθῶσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ· δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε· τὰ γὰρ κρυφῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν αἰσχρὸν ἐστὶ καὶ λέγειν· τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦνται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει· Ἐγειρε ὁ καθεύδων καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοὶ ὁ Χριστὸς. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί, ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι

Κάποτε οἱ γλῶσσαι ἔπαθαν σύγχυσι ἐξ αἰτίας τῆς τόλμης τῆς κατασκευῆς τοῦ Πύργου τῆς Βαβέλ· Τώρα ὁμως προικίσθησαν μὲ σοφία γιὰ τὴ δόξα τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ. Ἐκεῖ καταδίκασε ὁ Θεὸς αὐτοὺς πού ἔδειξαν ἀσέβεια μὲ τὸ σφάλμα τους· Ἐδῶ φώτισε ὁ Χριστὸς τοὺς ψαράδες μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Τότε ἐπιβλήθηκε ὡς τιμωρία ἡ ἀφωνία (ἀδυναμία συνεννοήσεως)· Τώρα παρουσιάζεται καινούρια ἡ ὁμοφωνία γιὰ τὴ σωτηρία τῶν ψυχῶν μας.

Μεγάλη Δοξολογία.

(Συλλειτουργικό. (Σελ. 44-45).

ΘΕΙΑ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ

Ἀντίφωνα. (Σελ. 391-393).

Ἀναγνώσματα.

Ἀπόστολος.

Πρὸς Ἐφεσίους. (Ε' . 8-19).

Ἀδελφοί, περιπατεῖτε ὡς παιδιά τοῦ φωτὸς· Διότι ὁ καρπὸς τοῦ Ἁγίου Πνεύματος φαίνεται ἐξωτερικὰ μὲ κάθε καλοσύνη καὶ δικαιοσύνη καὶ φιλαλήθεια, δοκιμάζοντας τί ἀρέσει στὸν Κύριο. Καὶ μὴ συμμετέχετε στὰ ἄκαρπα ἔργα τοῦ σκότους, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ τὰ ἐλέγχετε· Γιατί αὐτὰ πού γίνονται κρυφὰ ἀπ' αὐτοὺς, εἶναι αἰσχρὸ καὶ νὰ τὰ λέγει κανεὶς, ἐνῶ τὰ πάντα πού ἐλέγχονται ἀπὸ τὸ φῶς φανερώνονται· Διότι κάθε τί πού φανερώνεται εἶναι φῶς. Γι' αὐτὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα λέγει· Σήκω ἐσύ πού κοιμᾶσαι καὶ ἀναστήσου ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, καὶ θὰ σέ φωτίσει ὁ Χριστὸς. Βλέπετε λοιπὸν πῶς περιπατεῖτε ἀκριβῶς, ὄχι ὡς ἄσοφοι, ἀλλὰ ὡς σοφοὶ ἀρπάζοντας κάθε εὐκαιρία, διότι οἱ ἡμέρες εἶναι πονη-

πονηραί εισι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνω, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι, λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Εὐαγγέλιον.

Κατὰ Ματθαῖον. (Iῶ ' . 10-20).

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁρᾶτε μὴ καταφρονήσητε ἑνὸς τῶν μικρῶν τούτων· λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οἱ ἄγγελοι αὐτῶν ἐν οὐρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τοῦ πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου σῶσαι τὸ ἀπολωλός. Τί ὑμῖν δοκεῖ; ἐὰν γένηται τι ἀνθρώπῳ ἑκατὸν πρόβατα καὶ πλανηθῇ ἐν ἑξ αὐτῶν, οὐχὶ ἀφείς τὰ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεὶς ζητεῖ τὸ πλανώμενον; καὶ ἐὰν γένηται εὐρεῖν αὐτό, ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι χαίρει ἐπ' αὐτῷ μᾶλλον ἢ ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἐννέα τοῖς μὴ πεπλανημένοις. Οὕτως οὐκ ἔστι θέλημα ἔμπροσθεν τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς ἵνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τούτων. Ἐὰν δὲ ἁμαρτήσῃ εἰς σέ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε ἔλεγξον αὐτὸν μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου· ἐὰν σου ἀκούσῃ, ἐκέρδησας τὸν ἀδελφόν σου· ἐὰν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ ἑτὶ ἓνα ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥῆμα. Ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπέ τῇ

ρῆς. Γί' αὐτό μὴ γίνεσθε ἄμυαλοι, ἀλλὰ νά γνωρίζετε μέ σύνεση, ποιό εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθᾶτε μέ κρασί, πράξη στήν ὁποία ὑπάρχει ἀσωτία, ἀλλὰ γεμίζετε μέ Πνεῦμα Ἅγιο συνομιλώντας μεταξύ σας μέ ψαλμούς καὶ ὕμνους καὶ ᾠσματα πνευματικά, ὑμνώνοντας καὶ ψάλλοντας μέ τήν καρδιά σας στόν Κύ-ριο.

Εὐαγγέλιο.

Κατὰ Ματθαῖον. (Iῶ ' . 10-20-21).

Εἶπε ὁ Κύριος· Βλέπετε, μήν περιφρονήσητε ἕνα ἀπό αὐτούς τούς μικρούς· Διότι σᾶς λέγω ὅτι οἱ Ἄγγελοι τοῦ στούς οὐρανοῦς βλέπουν γιά πάντα τὸ πρόσωπο τοῦ οὐρανοῦ Πατέρα μου. Διότι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού ἔγινε ἄνθρωπος, ἦλθε νά ζητήσῃ καὶ νά σώσῃ τὸ χαμένο πρόβατο. Τί νομίζετε; Ἐὰν ἔχει κάποιος ἄνθρωπος ἑκατό πρόβατα καὶ χαθεῖ ἓνα ἀπ' αὐτά, δέν θά ἀφήσῃ τέ ἐνενήκοντα ἐννέα ἐπάνω στά ὄρη, καὶ δέν θά πάει νά ἀναζητήσῃ τὸ χαμένο; Καὶ ἂν συμβεῖ νά τό βρεῖ, ἀληθινά σᾶς λέγω ὅτι χαίρεται περισσότερο γι' αὐτό, παρά γιά τά ἐνήκοντα ἐννέα πού δέν ἔχουν χαθεῖ. Ἔτσι δέν εἶναι θέλημα τοῦ Πατέρα σας πού εἶναι στόν οὐρανό νά χαθεῖ ἓνας ἀπ' αὐτούς τούς μικρούς. Καὶ ἂν ἁμαρτήσῃ σ' ἐσένα ὁ ἀδελφός σου, πήγαινε καὶ ὑπόδειξε τὸ σφάλμα του ἀνάμεσα σ' ἐσένα καί σ' ἐκεῖνον μόνο· Ἐὰν σέ ἀκούσῃ, ἐκέρδησες τὸν ἀδελφόν σου. Ἐὰν ὅμως δέν σέ ἀκούσῃ, πᾶρε μαζί σου ἕνα ἢ δύο ἄλλους, ὥστε μέ τά λόγια τοῦ στόματος δύο ἢ τριῶν μαρτύρων νά βεβαιωθεῖ ἡ κρινόμενη ὑπόθεση· Ἐὰν ὅμως παρακούσῃ καί σ' αὐτούς πῆς τὸ στήν Ἐκκλησία·

ἐκκλησίᾳ· ἐὰν δὲ καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακούση, ἔστω σοι ὡσπερ ὁ ἐθνικὸς καὶ ὁ τελώνης. Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅσα ἐὰν δήσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένα ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ὅσα ἐὰν λύσητε ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένα ἐν τῷ οὐρανῷ. Πάλιν ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν δύο ὑμῶν συμφωνήσωσιν ἐπὶ τῆς γῆς περὶ παντὸς πράγματος οὗ ἐὰν αἰτήσωνται, γενήσεται αὐτοῖς παρὰ τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Οὐ γάρ εἰσι δύο ἢ τρεῖς συνηγμένοι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα, ἐκεῖ εἰμι ἐν μέσῳ αὐτῶν.

Καὶ ἐὰν παρακούσει καὶ στήν Ἐκκλησία, ἄς εἶναι γιὰ σένα, ὅπως ὁ εἰδωλολάτρης καὶ ὁ τελώνης. Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅσα θὰ δέσετε ἐπάνω στή γῆ, θὰ εἶναι δεμένα στόν οὐρανό, καὶ ὅσα θὰ λύσετε ἐπάνω στή γῆ, θὰ εἶναι λυμένα στόν οὐρανό. Πάλι σᾶς λέγω, ὅτι ἐὰν δύο ἀπό σᾶς συμφωνήσουν ἐπάνω στή γῆ γιὰ κάθε πράγμα πού θέλουν νά ζητήσουν, θὰ γίνει γιὰ χάρη τους ἀπό τόν Πατέρα μου πού εἶναι στούς οὐρανοῦς. Διότι ὅπου εἶναι δύο ἢ τρεῖς μαζεμένοι στό δικό μου ὄνομα, ἐγώ εἶμαι ἐκεῖ ἀνάμεσά τους.

